

2015. március 22. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – A nagy kísértés

Nem könnyű megérteni, hogy Jézus miért válaszol lehangoltan, szinte indulatosan arra a kérésre, hogy a Jeruzsálemben zarándokolt hellének látni akarják őt.

A szenzációéhes emberek hallottak Lázár feltámasztásáról. Abban reménykedtek, hogy Jézus megoldja a kenyérgérdést, meggyógyítja a betegeiket, feltámasztja a halottaikat.

De Jézus nem kiszolgálja az emberi elvárásoknak. Nem akart néptanító lenni, csodadoktor sem, politikai szembenálló sem. A szolgálat nem kiszolgálást jelent.

Jézus elfogadta, hogy honfitársai – a vallási vezetők kivételével – megrendültek gyógyításai láttán, tanítását hallgatva. Bizonyos értelemben látványossága lesz a világnak, aki olyat tud tenni, amit más nem. Jézus is így járt övével. De miért jött indulatba, amikor a görögök látni akarták őt? Egy elmélet szerint azért akarták látni és megismerni Jézust, mert ők Edessza fejedelmeinek követői voltak, és hazájukba akarták hívni tanítónak.

Ekkor Jézus lelkében elindul a harc. A zsidók között elutasítás, elfogás, kínzás, kivégzés várja. Íme, egy új lehetőség, máshol újrakezdeni, másoknak is meghirdetni Isten Országának eljövételét. Társadalmi megbecsülés vette volna körül, nem ellenséges légkör. Nem kellett volna vallási fanatikusokkal küzdenie. Biztos, hogy tanítványai is mehettek volna vele. Nyugodt, békés légkörben épült volna Isten Ország. Útlevelet kapott volna az életre.

Talán Jézus ezért mondta: megrendült a lelkem, nyugtalan a szívem. Megszületik benne a döntés, és meg is magyarázza:

- ha a búzaszem elhal, akkor hoz termést,
- aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt,
- aki el akar futni a kereszt elől, elveszik,
- „hiszen azért az óráért jöttem”,
- a világ fejedelme akkor szenved vereséget, ha következetesen végigjárja életútját.

Gyakran akkor következik be a tragédia, ha könnyebb irányba akarunk menni. Egy bányában őt vágja dolgozott. Furcsa, recsegő hangot hallottak. Bányaomlás! A két fiatal bányász azonnal futni kezdett a kijárat felé, nem hallották idősebb társaik kiáltását, akik a tárna belseje felé menekültek. A két fiatal bányász meghalt, a három idősebbet két nap múlva kiásták.

Jézus nem menekült el a kereszt elől. Nem a könnyebbik részt választotta. Következetesen végigment a neki kiszabott úton. *„Járjatok világosságban... A világosság fiait legyetek...”* (Jn 12,35-36).

Ha minket kérnének arra, hogy találkozni akarnak Jézussal, képesek lennénk-e kortársainkat hozzá vezetni? Minden keresztény feladata ez. Hol található ma Jézus Krisztus? Minden rászorulóban, a Logoszbán, a nevében összegyűlt közösségben.

„Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is” (Jn 12,26). Nagy igazság ez. Lesznek Tábor-hegyi pillanataink, hallhatunk sok lélekemelő Hegyi beszédet, csodákat élhetünk át a mi Urunkkal, megtapasztaljuk a nevében összegyűlt közösség dinamizmusát, megtartó erejét, részünk lesz idegtépő vitákban, meg nem értésben, és fel kell menni a Golgota hegyére is.

Csak ne engedjünk a könnyebbik út kísértésének, ne fussunk el a keresztjeink elől!

Vincze József, Pár